

Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-2 У 14591/15
Дана: 18.05.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Олге Петровић, председника већа, Мире Василијевић и Вере Маринковић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Томић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А.из ..., ...бр. ..., против туженог Градског већа града Јагодине, ради поништаја решења број 418-56/15-01 од 22.09.2015. године, у предмету отписа дуга, у нејавној седници већа одржаној дана 18.05.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ УВАЖАВА И ПОНИШТАВА решење Градског већа града Јагодине број 418-56/15-01 од 22.09.2015. године.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем, ставом првим диспозитива, делимично је усвојен захтев тужиље за отпис дуга по основу накнаде за коришћење грађевинског земљишта због застарелости, па се ставом другим отписује код тужиље накнада за коришћење

грађевинског земљиште за износ од 1.132,29 динара на име главног дуга и 213,20 динара на име обрачунате камате. Отпис главног дуга и камате спровести у пореском рачуноводству под 01.01.2015.године. Жалба не одлаже извршење решења.

У тужби, поднетој овом суду, тужила је оспорила законитост решења туженог органа због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и навела да је оспорено решење у супротности са Законом о пореском поступку и пореској администрацији и Законом о општем управном поступку, јер тужени није одлучивао по захтеву тужиле у целости и да се из диспозитива побијаног решења не може тачно утврдити која је коначна одлука туженог и да ли је захтев за отпис остатка дуга одбијен или не, да ли ће се о преосталом захтеву одлучити посебним решењем. Наводи да ако је 31.12.2011.године право наплате предметне накнаде преузето од стране ЈП “Дирекција за изградњу” онда се на то доспело потраживање не може применити други закон, већ закон по коме је то право и стечено, а то је Закон о облигационим односима. Накнада за коришћење грађевинског земљишта застарева за 3 године у складу са Законом о облигационим односима и то се право не може применити тиме што је ЈП “Дирекција” своје право уступила другом органу локалне управе, јер је обавеза настала у складу са тада важећим прописима и не може се ретроактивно мењати како то тужени наводи. Истиче да тужени не може вршити наплату накнаде за коришћење грађевинског земљишта под условима који су неповољнији по једну од уговорених страна. Предложила је да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење. Тражила је трошкове управног спора, али их није определила по врсти и висини.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и списка предмета ове управне ствари, одлучујући без одржавања усмене расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања у смислу члана 33. став 2. и став 3. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), па испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао: тужба је основана.

Оспореним решењем, ставом I диспозитива, делимично је усвојен захтев тужиле за отпис дуга по основу накнаде за коришћење грађевинског земљишта, због застарелости, а ставом II диспозитива, отписује се код тужиле накнада за коришћење грађевинског земљишта износ од 1.132,29 динара на име главног дуга и 213,20 динара на име обрачунате камате и одлучено да жалба не одлаже извршење решења. Из образложења даље произлази да је решење коначно у управном поступку у смислу одредбе члана 140. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, а према датој правној поуци, против решења се може покренути управни спор тужбом пред Управним судом у року од 30 дана од дана пријема тог решења.

Одредбом члана 46. став 5) Закона о локалној самоуправи (“Службени гласник РС” број 129/07, 83/14) прописано је да Општинско веће решава у управном поступку у другом степену о правима и обавезама грађана, предузећа и установа и других организација у управним стварима из надлежности општине.

Одредбом члана 2а ставом 1. Закона о пореском поступку и пореској администарацији ("Службени гласник РС", бр. 80/02...68/14) је прописано да се овај закон примењује и на изворне јавне приходе јединица локалне самоуправе које те јединице утврђују, наплаћују и контролишу у јавноправном односу, као и на споредна пореска давања по тим основама, а ставом 2. да код утврђивања, наплате и контроле јавних прихода и споредних пореских давања из става 1. овог члана, издавања прекршајног налога, као и код подношења захтева за покретање прекршајног поступка за пореске прекршаје надлежном прекршајном суду, надлежни орган јединице локалне самоуправе има права и обавезе које по овом закону има Пореска управа, осим права и обавеза које се односе на случајеве, наведене у тачкама 1) до 6) овог става.

Одредбом чланом 115. ставом 4. истог закона, прописано је да ће Пореска управа решењем отписати дуг по основу пореза и споредних пореских давања када се стекну услови из члана 22. став 2. и 4. и члана 23. став 2. овог закона, као и у другим случајевима прописаним законом.

По оцени Управног суда, оспореним решењем је повређен закон на штету тужиле. Ово стога што је у конкретном случају, тужени орган оспореним решењем одлучио по захтеву тужиле за отпис дуга на основу накнаде за коришћење грађевинског земљишта, због застарелости, дакле, у управном поступку у првом степену, супротно члану 46. став 5. Закона о локалној самоуправи и супротно цитираном члану 2а. став 2. и 115. став 4. Закона о пореском поступку и пореској администарацији, према коме је о захтеву за отпис дуга надлежна да одлучује, као орган јединице локалне самоуправе, Градска управа за утврђивање, наплату и контролу јавних прихода. Доношењем оспореног решења од стране туженог органа, који је у конкретном случају одлучивао као стварно ненадлежан орган, повређене су одредбе члана 17., 18. и 19. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС", бр. 30/10), као и начело двостепености у решавању, садржано у члану 12. Закона о општем управном поступку.

Поред тога, тужени је учинио и повреду члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку. Ово стога што су саставни делови оспореног решења контрадикторни, јер је у диспозитиву одлучено да жалба не одлаже извршење решења, а у образложењу наведено да је ово решење коначно и да се против истог може покренути управни спор.

Са изнетог, имајући у виду да је оспорено решење донето од стране стварно ненадлежног органа, то је Управни суд одлучио да оспорено решење поништи због повреда правила поступка, али не и да врати предмет на поновни поступак и одлучивање.

Како је закон повређен на штету тужиле, Управни суд је, на основу члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде, при чему је тужени орган везан правним схватањем суда на основу члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Одлуку о трошковима управног спора, Управни суд је донео на основу чл. 66. и 67. Закона о управним споровима, и чл. 151. и 163. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, 72/11...55/14), који се примењује сходно члану 74. Закона о управним споровима, па је, с обзиром да тужила у захтеву није определила врсту и висину трошкова за које тражи накнаду и одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 18.05.2018. године, I-2 У 14591/15

Записничар
Снежана Томић,с.р.

Председник већа- судија
Олга Петровић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉЛ